

Letašnja jesen

Sonce se čudno je skalilo
in rože in drevje nam zameglilo
in pesem ertov in gozdov na tuje spodilo.
Listje bolešno se trga z dreves,
kot da je pretrgana vez do nebes;
v praznoto tonejo dnevi in z njimi nada
z listjem v globine pada, pada.
Pa glej, kot skozi mrliške dlani,
skozi jablane na ortu pogled hiti,
išče, reže v praznoto, nič ne doseže,
nikjer ni več cvetja, ne sadja, še sonca ni.
O Bog, daj nam moči za te težke dni.

Pri veliki gospodi

Češki spisala El. Krasnohorska.

S torbo na rami in s palico v rokah je zapustil krojaški mojster Ošival svoje rojstno mesto. »Z Bogom, ti staro, revno gnezdo! Ne boš me tako hitro spet videlo! Grem poiskat večjo gospodo, ki bo bolj plačevala mojo umetnost.« Tako se je poslovil od svojega rojstnega kraja, ko se je zadnjič z griča ozrl na njegove strehe in stolpe. In odšel je daleč, daleč ter

vedno izpraševal, kje bi našel dovolj veliko gospodo — čim večja bi bila, tem bolje.

Nekega dne je prišel do prastarega gozda. Dolgo je taval po njem, dokler se ni nazadnje celo izgubil. Objela ga je noč in pripravljalo se je k nevihti. Kar opazi skozi drevje medlo svetlobo, ki je prihajala iz nekake hiše. Brez pomisleka pohiti skozi odprta vrata v temno sobo, ki so jo le slabo razsvetljevala tleča polena na ognjišču.

Naš krojač vljudno pozdravi, a iz teme ni bilo nikakega odgovora; prav nič ni mogel razložiti, tako medla svetloba je vladala v prostoru.

»Ker tedaj niste doma, dragi sosed, dovolite mi, da se v vaši odsotnosti tu naspim,« je spregovoril vljudni krojač, sedel na nekako vrečo, dal torbo pod glavo in kmalu zaspal.